

Către

Curtea de Conturi

Str. Lev Tolstoi nr. 22-24, sector 1

București

Domnule Președinte al Curții de Conturi,

Subscrisa, **Asociația Parakletos**, cu sediul în București, sect. 3, Splaiul Unirii nr. 223, etaj 3, Nr. înreg. în Registrul Național al Asociațiilor 15452/A/2013, Nr. înreg. în Registrul special ținut de Judecătoria sector 3 158/30.12.2013, Cod de Identificare Fiscala 32820734, Cont bancar RO11 UGBI 0000 6220 0447 8RON, deschis la GARANTI BANK, Agenția Sun Plaza, asociație pentru protecția consumatorilor, reprezentată legal de **Prof. dr. Gheorghe Piperea**, în calitate de Președinte,

în temeiul art. 21-23 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, formulăm prezenta

Sesizare,

prin care solicităm Curții de Conturi **efectuarea unei verificări cu privire la modul în care Banca Națională a României a administrat și utilizat fonduri publice, generind, în perioada 2009-2015, majorarea datoriei publice.**

Formulam aceasta sesizare având în vedere că:

- incalcandu-si obligația de supraveghere prudențială a creditării în valuta practicata de băncile comerciale cu sediul în România, BNR a ignorat cu buna știință fenomenul de creditare iresponsabilă aferent anilor 2006-2008, ceea ce a generat o categorie substanțială de debitori supra-îndatorați; existența în sine și adîncirea treptată a situației de supra-indatorare privează familiile debitorilor de dreptul la o viață decentă, dar și Statul român de taxele și impozitele ce ar fi putut fi generate de consumul acestor familii; pauperizarea consecutivă supra-indatorării determină

necesitatea unui sprijin financiar din partea Statului roman pentru aceste persoane supra-indatorate;

- încalcându-și rolul de garant al stabilității preturilor, BNR a încurajat creditarea de către bancile comerciale a Statului roman, în perioada de după instalarea crizei în România (2009-2015), cauzând direct (prin creditarea directă a bancilor comerciale care au folosit aceste lichidități ieftine pentru împrumut sau refinanțarea Statului roman) sau indirect (prin andosarea împrumutului de 20 de miliarde de euro accesate inutil de Statul roman del FMI și, respectiv, CE¹) *creșterea nesustenabilă pe termen mediu a datoriei publice.*

Pe scurt, în intenția vadită de a salva de la faliment unele bănci comerciale, BNR a sacrificat o largă categorie de cetățeni români, precum și siguranța financiară pe termen mediu a Statului roman.

1. Precizări prealabile

Prezenta sesizare este întemeiată pe dispozițiile art. 21-23 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, potrivit căreia instituția *exercită funcția de control asupra modului de formare, de administrare și de întrebuințare a resurselor financiare ale statului și ale sectorului public.*

În cadrul acestei funcții de control, Curtea de Conturi exercită atribuții în ceea ce privește, pe de o parte, *formarea și utilizarea resurselor bugetului de stat, ale bugetului asigurărilor sociale de stat și ale bugetelor unităților administrativ-teritoriale, precum și mișcarea fondurilor între aceste bugete*, iar, pe de altă parte, *formarea și gestionarea datoriei publice și situația garanțiilor guvernamentale pentru credite interne și externe.*

Cum printre entitățile publice asupra cărora Curtea de Conturi își desfășoară activitatea se află și Banca Națională a României, este evident că se impune efectuarea unei verificări a modului în care Banca Națională a României a gestionat resursele financiare ale statului, prin prisma atribuțiilor de control și supraveghere a activității de creditare ce îi revin.

¹Mai mult de 10 miliarde de euro din acest împrumut s-au constituit în rezerva valutară a BNR, pe baza acestuia BNR putând să influențeze mai ușor nivelul de lichidități necesare băncilor comerciale pentru a împrumuta Statul român; programul Prima casă este, de asemenea, în aceeași categorie.

Banca Națională a României a creditat în mod iresponsabil sau a andosat în diferite alte moduri băncile comerciale, pentru ca acestea să ajunga dețină lichiditățile necesare împrumuturilor și re-finantărilor oferite cu atita generozitate Statului român. Prin aceste activități, Banca Națională a României a condus la creșterea datoriei publice, ceea ce situează aceasta institutie publica în aria de competență a Curții de Conturi.

Prezenta sesizare este formulată de subscrisa, în calitate de asociație privind protecția consumatorilor.

Asociația Parakletos este o persoană juridică de drept privat, fără scop lucrativ, constituită cu scopul de a promova și apăra drepturile și interesele consumatorilor, atât pe plan intern, cât și pe plan internațional. Asociația urmărește combaterea abuzurilor de putere economică, materializate în special prin inserarea clauzelor abuzive în contractele încheiate între profesioniști și consumatori, precum și combaterea practicilor abuzive, agresive sau dăunătoare ale profesioniștilor în relațiile cu consumatorii. Pe lângă scopul statutar descris succint anterior, menționăm dispozițiile art. 1 din OG 26/2000 privind asociațiile și fundațiile, potrivit cărora persoanele fizice și persoanele juridice care urmăresc desfășurarea unor **activități de interes general sau în interesul unor colectivități** ori, după caz, în interesul lor personal nepatrimonial pot constitui asociații ori fundații. În această situație, formularea prezentei sesizări reprezintă îndeplinirea scopului statutar generic al asociației, precum și a prevederilor legale.

2. Aspectele pentru care se impune verificarea Băncii Naționale a României

2.1.Considerații introductive

Începând cu anul 2006, o parte din băncile comerciale cu sediul în România s-au lansat în activități de creditare a populației în moneda CHF (franc elvetian). De asemenea, în afara creditului acordat în moneda CHF, în ceea ce privește celelalte tipuri de credite, practica băncilor de a folosi contracte de adeziune, în care sunt inserate clauze abuzive, este ubicua și indeniabilă, având consecințe extreme în ce-i privește pe consumatori. Aceste consecințe prejudiciabile nu își au, neapărat, cauza în eventuala ilegitimitate a acestui tip de afacere standardizată ci, mai degrabă, în abuzul de putere economică a băncilor, unit

cu lipsa aproape totală de informare a consumatorilor (în unele cazuri, această lipsă de informare fiind transformată în dezinformare sau în practici înșelătoare, unele dintre ele la limita penalului).

În anul 2007, statele din vestul Europei încetaseră creditarea persoanelor fizice în moneda CHF, având în vedere riscul valutar al acestei monede. În acest context, avertizările președintelui Băncii Naționale a Elveției, declarațiile unor experți și strategii valutare care, la momentul iunie 2007, susțineau că francul elvețian a înregistrat cea mai scăzută valoare din ultimii 9 ani, și că acesta își va schimba traiectoria descendentă dacă se vor continua speculațiile utilizând francul elvețian, având în vedere că acest gen de speculații se apropie de saturație etc. au putut fi cunoscute de bănci, profesioniști ai comerțului, și, cu atât mai mult, au putut fi cunoscute de BNR, dar au fost revelate consumatorilor de-abia la distanță de 8 ani de la semnarea contractelor, când în justiție au început să fie pronunțate soluții de condamnare a băncilor pentru clauze abuzive și practici înșelătoare.

Acest context ne arată că în anul 2007, când băncile comerciale au pus în piață creditul în CHF, specialiștii, analiștii și profesioniștii în domeniu așteptau o valorizare a francului. Creditul în CHF a fost promovat în România (prin filialele băncilor rezidente în Europa) tocmai când în Europa acesta devenise riscant și nu mai putea fi vândut și când toți specialiștii avertizau asupra efectelor speculațiilor care se făceau pe piață cu francul elvețian. În această perioadă, Banca Națională a României, deși îi revenea obligația de a supraveghea activitatea de creditare realizată de băncile din sectorul privat, nu a luat nicio măsură de a stopa sau macar de a descuraja această creditare iresponsabilă. Dimpotrivă, BNR a încurajat direct sau indirect acest tip de creditare, relaxând condițiile în care se faceau analizele de rating², precum și condițiile și costurile rezervelor minime obligatorii.

Astfel, Banca Națională a României a permis punerea în vânzare a unor produse de creditare toxice, periculoase pentru consumatori, fără ca aceștia să fie avertizați asupra riscului speculativ asumat prin contractarea creditelor în CHF. Prin acordarea creditelor în CHF, băncile comerciale au exploatat o oportunitate, adresându-se unei mase constituite

²Spre exemplu, un consumator cu 1500 de lei pe luna nu se putea califica pentru un credit în euro sau în lei în valoare de 50 de mii de euro, dar se putea califica pentru un credit în CHF în valoare de 50 de mii de euro, ceea ce a determinat o canalizare a acestor persoane cu venituri reduse, victime sigure, de altfel, către acest produs de creditare care s-a dovedit, ulterior, deosebit de toxic prin creșterea virulenței a nivelului cursului de schimb.

din persoane cu venituri reduse, dar care aveau o nevoie stringentă de a consuma. Intrucit costurile contemporane contractării creditului pareau a fi mai mici decât cele ale creditelor în lei sau în valută și, intrucit, în marea majoritate a cazurilor, aceste credite au fost însoțite de perioade de grație de 1-4 ani, este evident că acele bănci care s-au lansat ireponsabil în acest tip de creditare au preconizat un venit, rezultat din creșterea francului. Aceasta nu este nimic altceva decât o afacere de tip speculativ. Or, afacerea de tip speculativ care nu a fost acceptată în mod expres și conștient de consumatori, este interzisă. Consumatorii au dorit credite și, cu toate acestea, au intrat, fără voia lor, în contracte de tip aleatoriu, caracterul aleatoriu fiind dat de moneda în care a fost acordat împrumutul și caracteristicile acestora.

2.2. Consecințele asupra datoriei publice a Statului român ale defectuoasei administrări de către Banca Națională a României a fondurilor publice

Succint, modul în care Banca Națională a României s-a raportat la creditarea acordată de către băncile comerciale, precum și consecințele acestora se regăsesc chiar într-un raport al Curții de Conturi, emis în data de 29 septembrie 2014, potrivit căruia, în perioada 2010 – 2012, datoria publică guvernamentală internă a fost deținută integral de sectorul bancar privat, creându-se astfel un cerc vicios între datoria publică și consolidarea bancară. Concluziile raportului anterior menționat sunt reflecția inactivității Băncii Naționale a României, în ceea ce privește activitatea de creditare, în general, și de creditare în moneda CHF, în special.

Astfel, în OUG nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, se menționează, la art. 1 alin. (1) lit. c), faptul că respectivul act normativ reglementează supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și, respectiv, a societăților de servicii de investiții financiare, într-o manieră care să corespundă cu regulile stabilite în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012.

Potrivit art. 4 din același act normativ, Banca Națională a României este instituția obligată să realizeze supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, iar, în cadrul

acestor activități, Banca Națională a României monitorizează instituțiile de credit, având orice competență necesară și acționând în mod independent.

Art. 164 din același act normativ prevede că în scopul protejării intereselor deponenților și al asigurării stabilității și viabilității întregului sistem bancar, Banca Națională a României asigură supravegherea prudențială a instituțiilor de credit persoane juridice române, inclusiv a sucursalelor acestora înființate în alte state membre ori în state terțe, urmărind respectarea cerințelor prevăzute de lege și de reglementările aplicabile, atât la nivel individual, cât și la nivel consolidat sau sub-consolidat, după caz, în vederea prevenirii și limitării riscurilor specifice activității bancare.

Art. 150 din OUG nr. 99/2006 prevede că (1) Banca Națională a României poate stabili prin reglementări și alte cerințe de natură prudențială, precum și nivelul de aplicare al acestora la instituțiile de credit. Aceste cerințe pot viza, fără a fi limitative, următoarele:

- b) operațiunile instituției de credit cu persoanele aflate în relații speciale cu aceasta;
- c) externalizarea activităților instituției de credit;
- d) ajustările prudențiale de valoare;
- e) modificările operate la nivelul instituției de credit față de condițiile care au stat la baza autorizării acesteia.

În mod evident, decizia băncilor de a acorda credite persoanelor fizice, simpli particulari, în moneda CHF, reprezintă o activitate în cadrul căreia BNR avea obligația de a interveni, mai ales în condițiile în care analiștii financiari din cadrul acestei instituții nu ar putea susține niciodată în mod valabil faptul că nu au anticipat puternica valorizare a CHF, având în vedere că aceasta este o monedă de refugiu, caracterizată de fluctuații dese și necontrolabile.

De asemenea, Banca Națională a României nu a respectat propriul regulament, anume Regulamentul nr. 3/2007 privind limitarea riscului de credit la creditele destinate persoanelor fizice, potrivit căruia împrumutătorii desfășoară activitatea de creditare a persoanelor fizice pe baza reglementărilor proprii validate de Banca Națională a României - Direcția supraveghere.

Potrivit art. 4 din respectivul regulament, împrumutătorii stabilesc în cadrul reglementărilor interne, în concordanță cu profilul și strategia lor de risc, cel puțin următoarele:

a) modalitatea de organizare a activității de acordare și derulare a creditelor destinate persoanelor fizice și, după caz, condițiile de garantare pentru fiecare tip de credit.

Astfel, Banca Națională a României avea obligația de a interveni, pentru a se asigura de faptul că destinatarii creditelor în CHF au fost informați despre ceea ce înseamnă contractarea unui credit în monedă străină, precum și de faptul că riscul creditului nu va fi, în totalitate, atribuit în sarcina consumatorului.

Cu atât mai mult BNR avea obligația să intervină, cu cât era pe deplin conștientă de riscurile asociate creditului în valută, în special cel în CHF.

Astfel :

a) în **Raportul BNR asupra stabilității financiare 2006** : se arată : “ponderea creditului total (intern și extern) în valută a crescut semnificativ, potențat de ratele mai reduse ale dobânzilor la creditele în valută, precum și de procesul de apreciere a monedei naționale. Acest aspect ridică problema *debitorilor neacoperiți în mod natural la riscul valutar, care sunt mult mai sensibili la șocurile valutare și de dobândă*” (p. 12-13);

b) în **Raportul BNR asupra stabilității financiare 2007** se arată : “poziția valutară a sectorului populației s-a deteriorat, crescând impactul negativ în cazul unui șoc valutar” (p. 9);

c) în **Raportul BNR asupra stabilității financiare 2008** se arată, într-un text principal : creditul în valută s-a majorat semnificativ, inclusiv față de cel în lei (142 la sută vs. 44 la sută, februarie 2007 – februarie 2008). Această dinamică s-a translatat și în serviciul datoriei. Deprecierea leului din a doua parte a anului 2007 a acutizat efectul, inducând riscuri valutare suplimentare. Începând cu ultimul trimestru al anului 2007, creditul în valută a devenit majoritar (54,6 la sută, februarie 2008). În structură, creditele în CHF și JPY și-au majorat rapid ponderea (la 9,8 la sută din totalul creditelor populației în februarie 2008, comparativ cu 2,1 la sută în februarie 2007).

Informația esențială este, însă, trecută la note de subsol :

“Dinamica rapidă a creditelor în noile valute s-ar justifica printr-un cost inițial mai scăzut, dar au dezavantajul unei volatilități superioare a cursului [Coeficienții de variație a cursurilor de schimb (notă: Coeficienții de variație a cursurilor de schimb calculați ca variație standard raportată la media cursului) CHF/RON și JPY/RON sunt superiori celui specific EUR/RON (folosind cursurile zilnice pentru perioada 3 ianuarie 2005 – 4 martie 2008).

Mai mult, în perioadă de turbulențe, *CHF devine monedă de siguranță pentru investitori, ceea ce va determina aprecierea și mai mare a CHF față de toate celelalte monede* [subl.n.].

Riscurile creditării în valută sunt cu atât mai mari cu cât nu întreaga populație înțelege în totalitate provocările asociate” (p. 90, nota de subsol).

Neglijența gravă a BNR, în aceste situații, a condus la starea actuală, în care situația consumatorilor aflați în stare de supra-îndatorare este în continuă creștere. Acest aspect a fost constatat nu numai la nivel național, ci și exterior granițelor României.

Aceste aspecte se regăsesc în detaliu în Raportul³ realizat de către Institutul Universitar European, asupra supra-îndatorării consumatorilor din 6 state membre ale Uniunii Europene. În cadrul acestui raport, se menționează următoarele:

-În 2008, România avea 4.139.250 de consumatori îndatorați, dintre care 239.511 de supra-îndatorați (5,78%)

-În 2013, România avea 3.662.835 de consumatori îndatorați, dintre care 379.415 de supra-îndatorați (10,35%)

-Rata creditelor neperformante a crescut de 3 ori între 2009 și 2013, de la 6.46% la 21.56%

Astfel, Banca Națională a României, prin neexercitarea atribuțiilor de control și supraveghere a băncilor comerciale și prin neîndeplinirea funcției de a asigura stabilitatea

³ http://www.juridice.ro/wp-content/uploads/2015/07/LAW-WP-2014_DOM.pdf, consultat ultima dată în 24 iulie 2015

prețurilor (dovadă fiind rapoartele anuale privind stabilitatea financiară, mai ales cele emise în anii 2006, 2008, 2009), a condus la apariția unei categorii aflate în continuă creștere, de debitori supra-îndatorați și a necesității alocării de fonduri publice pentru a putea susține această categorie.

Statul urmează să acorde, așadar, sprijin financiar și logistic persoanelor fizice aflate în situație de supra-îndatorare, în contextul în care criza financiară nu s-a încheiat. Un exemplu relevant în acest sens este reprezentat de Legea insolvenței simplilor particulari, recent promulgată de Președintele României, care, cu toate disfuncționalitățile pe care le anticipăm, presupune o contribuție financiară substanțială din partea statului, dar și o categorie substanțială de persoane care vor dori să se afle sub incidența procedurilor reglementate de respectivul act normativ.

Concomitent neîndeplinirii obligațiilor de supraveghere prudențială, anterior menționate, Banca Națională a României **încuraja**, direct sau indirect, împrumuturile acordate de bănci Statului roman, cu neglijarea economiei reale.

Deși, potrivit art. 7 alin. (2) din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, se interzice acesteia creditarea statului, alin. (1) al aceluiași articol permite creditarea băncilor comerciale.

Banca Națională a României a creditat substanțial băncile comerciale, de la care statul s-a putut împrumuta, neexistând nicio interdicție în acest sens.

Banca Națională a României a creat, așadar, condițiile pentru ca **Statul roman să aibă nevoie de capital**, prin neîndeplinirea măsurilor de supraveghere prudențială în materie de creditare a persoanelor fizice.

Concomitent, creditând băncile comerciale, aceasta a creditat, indirect, statul, iar o astfel de formare și de administrare defectuoasă a fondurilor publice se impune a fi verificată de către Curtea de Conturi. Deși creditarea directă a Statului roman de către BNR este interzisă (o decizie de politica economică și monetară complet gresită de altfel), totuși, în acele cazuri în care BNR a creditat băncile comerciale, iar acestea au folosit fondurile astfel obținute de la BNR pentru a credita Statul roman, s-a ajuns la acel cerc vicios al

indatorarii Statului pentru consolidarea bancilor de care vorbea, cu lux de amanunte, raportul Curtii de Conturi din septembrie 2014.

Pe scurt, BNR a permis bancilor comerciale sa faca profit pe seama Statului roman, care s-a indatorat continuu la banci, fie prin re-finantari ale unor imprumuturi vechi, fie prin imprumuturi bancare sau obligatare noi, majorindu-si constant datoria publica.

Foarte important este si aspectul urmator : creditele acordate statelor cu un grad acceptabil de macro-stabilitate sunt considerate credite cu risc zero. Un portofoliu mare de astfel de credite inseamna un *rating* mai ridicat pentru banca in cauza, ceea ce ii ieftineste gradat costurile la care se imprumuta sau se re-finanteaza. De aceea, chiar daca, la prima vedere, macro-stabilitatea pe termen mediu inseamna conditii mai bune de creditare pentru Statul roman, cel ce pierde este in continuare Statul roman, si nu bancile. O astfel de spirala a indatorarii perpetue provoaca, in prima faza, deflatie (cu consecinte grave pentru buget, intrucit contribuabilul care asteapta inca o ieftinire accentuata a marfii sau serviciului, amina decizia de a consuma, si astfel determina, fara sa vrea, mai putine venituri bugetare din impozite indirecte de genul tva, care este o taxa pe consum). Dupa deflatie, inevitabil, urmeaza inflatia, cu „naturala” crestere a dobinzilor si, in general, a datoriei publice. Este un comportament prociclic de care este vinovata, in primul rind, BNR.

Este *prociclic* acel comportament al decidentilor macro-economici care favorizeaza evolutia in zig-zag a unor fenomene economice. Spre exemplu, cresteri economice sunt urmate de caderi abrupte, in timpul carora multa lume se ruineaza, dupa care urmeaza din nou panta ascedenta, panta pe care se inscriu cei ce stiu sa foloseasca "oportunitatile" dezastrului. A se observa ca, in timp ce 80% din populatia paturii de mijloc a Romaniei s-a pauperizat, averile cumulate ale multimilionarilor romani s-au dublat in criza, iar cifrele de afaceri si profitabilitatea corporatiilor multi-nationale cu activitati in Romania s-au triplat.

Pot fi relevante, în cadrul verificării ce ar urma sa fie intreprinse de Curtea de Conturi, valorile dobânzilor în care s-au acordat aceste credite, ieftine pentru bănci, dar scumpe pentru stat. De asemenea, se poate constata, faptul că, începând cu anul 2009, Banca Națională a României a sprijinit constant băncile comerciale, prin reducerile treptate și

constante ale rezervei minime obligatorii (existând mai multe lichidități necesare împrumutării statului), prin reducerea continuă a dobânzii de intervenție (având în prezent valoarea de 1,5%), prin exportarea profitului, pe baza consolidării rezervei valutare (ceea ce a permis un curs constant, dar artificial, al euro) și, în ultimul timp, prin susținerea în calitate de aparator de ultima instanță a tuturor bancilor care s-au comportat iresponsabil când, în anii de *boom* economic românesc, au dat populației credite peste măsura, iar în anii de criză, se comporta tot atât de iresponsabil creditând, aproape exclusiv, Statul român sau consumatorii care se încadrează în programele Prima casă (împrumuturi ale persoanelor fizice garantate, în proporție de 50%, de Statul român).

În raportul Curții de Conturi, anterior menționat, se arată că, în calitatea lor de depozitari ai resurselor financiare ale populației și ale societăților comerciale, băncile au o poziție privilegiată pe piață. Întrucât acestea trebuie să-și valorifice resursele, prin plasarea lor în titluri de stat, *MFP a asigurat sectorului bancar privat un venit sigur și plasamente în active fără risc* (p.6 - sinteza raport).

În contextul actual, al creșterii necesităților de refinanțare a datoriei publice guvernamentale, structura actuală a portofoliului de datorie publică guvernamentală internă în care împrumuturile cu maturitate pe termen scurt contractate de pe piața internă dețin cea mai mare pondere în totalul datoriei publice guvernamentale interne, poate expune statul la riscuri de lichiditate și refinanțare.

În perioada analizată, o altă concluzie a raportului este aceea că nu a existat un echilibru între împrumuturile cu rata dobânzii fixă și cele cu rata dobânzii variabilă contractate de pe piața internă. În perioada 2010 – 2011, ponderea cea mai mare în totalul datoriei publice guvernamentale interne au deținut-o împrumuturile cu rata dobânzii variabilă contractate de pe piața internă. Acest fapt a avut drept consecință creșterea vulnerabilității statului din cauza riscului ridicat de refinanțare. Această structură a datoriei publice guvernamentale interne generează menținerea unui risc de rată a dobânzii (p.7 - sinteza raport).

Ceea ce este esențial de subliniat este că raportul, deși este emis în anul 2014, nu analizează situația datoriei publice și comportamentul BNR relativ la aceasta decât până în anul 2012. Va rezulta din verificarea efectuată de către Curtea de Conturi faptul că, mai ales după anul 2012, ca urmare a acestei activități defectuoase realizate de către Banca

Națională a României, cercul vicios al creditării statului a devenit patologic. Astfel, în prezent, gradul de expunere a băncilor față de statul român este de 20%, cea mai mare expunere din întreaga Europă, mai mare chiar decât a Greciei⁴.

În concluzie, ca urmare a dublei culpe a Băncii Naționale a României (pe de o parte, prin neexercitarea supravegherii prudențiale a băncilor, iar, pe de altă parte, prin creditarea, directă sau indirectă, a băncilor comerciale pentru ca acestea să crediteze, mult mai scump, Statul român), ne devine evidentă o defectuoasă constituire și administrare a fondurilor publice. O astfel de situație se impune a fi verificată de către Curtea de Conturi, având în vedere că acest cerc vicios întreținut de BNR împiedică autoritățile și descurajează instanțele să emită decizii de ușurare a poverii supra-îndatorării, de teamă că ar putea conduce la colapsul sistemului bancar. Or, o astfel de situație, creată în mod artificial de Banca Națională a României, nu poate continua să producă efecte, motiv pentru care este nevoie de intervenția Curții de Conturi.

Cu stimă,
Asociația Parakletos
Președinte Gheorghe Piperea

⁴ <http://www.zf.ro/zf-news/romania-este-liderul-europei-in-privinta-expunerii-bancilor-pe-titluri-de-stat-de-circa-20-din-active-13893642>, consultat în data de 27 iulie 2015